

(א) **הבא על האם.**

(ב) **ועל אשת אב** אפילו שאינה אמו.

(ג) **ועל הכלה** [אשת בנו].

ו"שגגת עריות" היא בכגון שבא על אשה לפי שהיה סבור שהיא אשתו ונמצאת שהיא אחת מהעריות.

(ד) **הבא על הזכור.**

(ה) **ועל הבהמה.**

ושגגתם — כסבור לבא על אשתו שלא כדרכה ונמצא שהוא זכר או בהמה.

(ו) **ואשה המביאה הבהמה עליה.**

ושגגתה — שסבורה היתה להביא אדם עליה והביאה בהמה.

[התנא התחיל באיסורי עריות שהן בסקילה

— שהיא החמורה שבארבע מיתות בית דין (שסדר חומרתן הוא: סקילה, שריפה, הרג וחנק). והפסיק בין מנין העריות בבא על הזכור ובהמה, אף על פי שאינן עריות — שהרי אינן נשים האסורות לו — כדי לכלול ביחד את כל איסורי הביאה שהן בסקילה. ואחר כך חזר למנות את העריות שהן בשריפה, ולאחריהן מנה את העריות שהן בחנק].

(ז) **הבא על אשה ובתה.** בת אשתו, ואם אשתו. וכלול בזה הבא על בתה של בת אשתו, ובת בן אשתו. וכן אם חמותו ואם חמיו. שכולן כלולות בפסוק אחד (ויקרא יח יז): "ערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה לא תקח" [והבא עליהן בהתראה חייב שריפה].

ובכלל חיוב הכרת הזה נכללו גם בתו, ובת בתו, ובת בנו. כלומר, שכאשר בא על בתו מאשתו, אזי חייב הוא משום בת אשתו,

שימות קודם עתו, ובעולם הבא שנפשו נכרתת ממנה. וזהו הנאמר "הכרת תכרת הנפש היא", וכמו שדרשו בשבועות [יג] "הכרת בעוה"ז תכרת בעוה"ב". וכן מבואר בשבועות שם לענין פורק עול ומגלה פנים ומפר ברית בשר.

אולם המפרשים דקדקו מלשון הרמב"ם [תשובה ח א], שבכל חייבי כריתות נענש בזה שנכרת מעולם הבא.

2. מפרש הערוך לנר, שיש גם עבירות שחייב עליהן כרת מדברי קבלה, וכמו הבא על הנכרית, כמבואר בסנהדרין [פב], ולכן אמר התנא "בתורה", כדי לומר שדוקא באותן שלשים ושש כריתות שנאמרו בתורה יש בהן חיוב חטאת,

שכרת הוא קודם שנת חמישים, ומיתה היא קודם ששים. וגם הרמב"ן [ויקרא יח טז] כתב גם כן כשיטת הריב"א.

עוד הוסיף שם הרמב"ן, שיש שלשה אופנים בכרת.

א. בשאר חייבי כריתות, כמו האוכל חלב ודם, אם זכויותיו מרובין מעונותיו, ענשו הוא שימות קודם זמנו, וכנ"ל, וזהו מה שנאמר בתורה "ונכרת האיש ההוא".

ב. אבל אם עונותיו מרובין מזכויותיו, אזי אינו נענש בכרת בעולם הזה, אלא נפשו נכרתת מעולם הבא, וזהו האמור "ונכרתה הנפש היא מלפני".

ג. בעבודת כוכבים ומגדף, נענש בעולם הזה